

– Mama, ar papasakosi mums istoriją? – kas vakarą, vos atėjus pasakos prieš miegą laikui, atkakliai klausinėja peliukai. – Mama, tik vieną pasakaitę, trumpą, trumpą, kuri trukėtų vos minutę! – neatlyžta mažyliai. Ir kiekvieną vakarą mama nusišypsojusi nusileidžia ir atsiverčia storą istorijų knygą.

TIK TAK, TIK TAK tiks laikrodis,
o mama pradeda pasakoti...

Mamos Pelės krepšys

Parduotuvėje šalia Didžiojo klevo batsiuovys Kengūrius taiso nykštukų batus. Žmona jam padeda, o jų sūnelis Kengūriukas ramiai miega mamos sterblėje.

– Kaip jums pasisekė, poniam Kengūrai, – sako mama Pelė, jos mažyliui bėgiojant aplink ir krečiant eibes. – Ir aš norėčiau turėti ant pilvuko tokį patogų krepšį!

– Oi! Žinau, kaip jums padėti! – sako batsiuovys Kengūrius.

Jis paima gerą gabalą odos, klijų, ylą su siūlu ir pasiuva gražų gražutėlį krepšį, talpų ir tvirtą.

– Štai ir padaryta! – sušunka batsiuovys rodydamas krepšį mamai Pelei. – Persimeskite jį per petį ir įsodinkite vidun tą išdykėlį peliuką!

Mama Pelė laiminga, nes pasiūtas krepšys yra ne tik patogus jos mažyliui, bet ir labai dailus!

Mėlynojo burtininko akiniai

Mėlynasis burtininkas labai blogai nusiteikęs. Jau kurį laiką jis prastai mato ir dėl to nuolat suklumpa. „Akivaizdu, kad atėjo laikas pradėti nešioti akinius!“ – mąsto eidamas į Kurmio parduotuvę, kurioje parduodami akiniai.

– Man reikia akinių, amžius jau atsiliepia ir nebematau taip gerai kaip anksčiau! – sako jis draugui.

– Lešiais aš pats pasirūpinsiu, o tu išsirink labiausiai patinkančius rėmelius! Kokių norėtum? Turiu įvairiausių rūšių ir spalvų! – sako jam Kurmis. – Yra raudonų kaip žemuogės, žalių kaip žolė, rudų kaip medžių šakos, žydrų kaip dangus, oranžinių kaip morkos, geltonų kaip citrinos, juodų kaip anglis...

– Jau žinau, Kurmi! – nutraukia jį nusišypsojęs Mėlynasis burtininkas. – Noriu mėlynų kaip... aš! Chi! Chi!

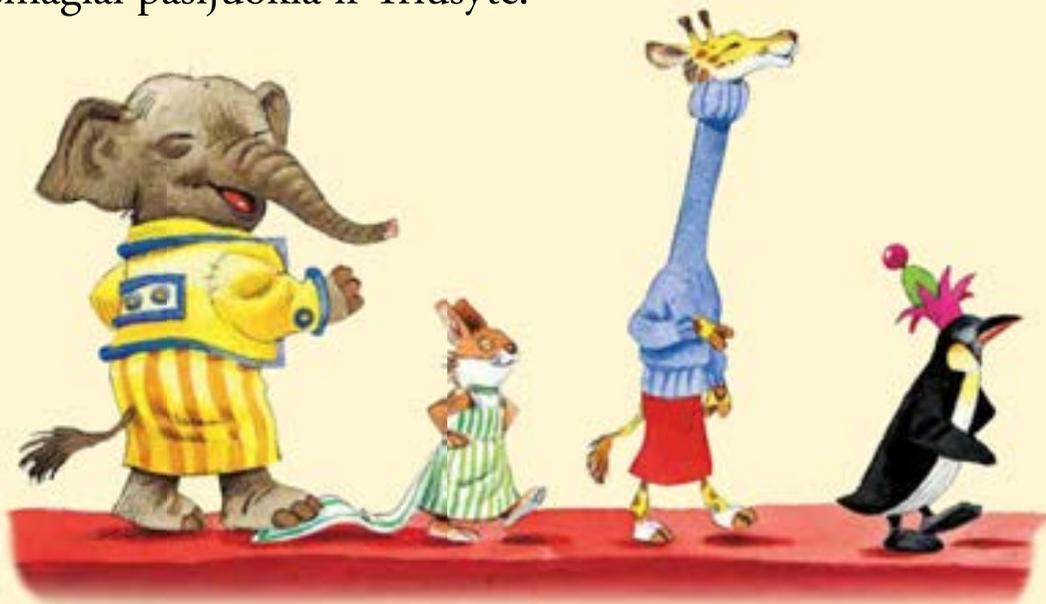

Geltonosios fėjos mados

Kiekvienais metais Geltonoji fėja, labai mėgstanti piešti ir siūti drabužius, surengia madų demonstravimą, nes nori parodyti savo naujausius kūrinus miestelio draugams.

– Ar jūs pasiruošusios demonstruoti madas? – klausia fėja savo manekenių.

Žirafutė apsitaisiusi minkštu megztuku aukštu kaklu, Drambliukė pasirodys su labai dailiu geltonu kostiumėliu, Pingvinė – su juokinga kepure, o Triušytė pasipuošusi brangia šilkinė suknele. Ji tikrai labai graži! Tačiau vieną pasirodymo akimirką Drambliukė suklysta ir užmina ant gražiosios suknelės šleifo. Triušytė parpuola ant žemės ir susitrenkia nosį! Kokia nesėkmė, užtat kiek juoko žiūrovams! Galiausiai smagiai pasijuokia ir Triušytė!

Begemote, dar vieną gražią istoriją!

Tarkšt! Tarkšt! Tarška rašomosios mašinėlės klavišai Begemoto namuose. Retkarčiais tarškėjimas liaujasi ir suglamžytas popieriaus lapas skrieja pro langą. Visa tai stebi sutrikusių mažylių būrelis.

– Begemotas neturi įkvėpimo! Gali būti, kad šį vakarą liksime be pasakos prieš miegą! – liūdnai sako jie.

– Greičiau, reikia kviesti pagalbą!

Po kelių akimirų Cikada, Grambuolys ir Vapsva atbėga su savo muzikos instrumentais ir greitosiomis surengia koncertą po rašytojo namo langu.

Tarkšt!.. Tarkšt!.. Tarkšt! Tarkšt! Tarkšt!
Tarkšt! Tarkšt!

Netrukus pagal muzikos ritmą greitai ir linksmi sutarška rašomoji mašinėlė. Šį vakarą mažyliai vėl sulauks gražios istorijos prieš miegą!

Stebuklinga siuvėja

Geltonoji fėja yra puiki siuvėja, Laimingajame miestuke ji turi gražų siuvimo saloną. Ši rytą šalia fėjos salono nusidriekė ilga eilė, nes siuvėja gaišta su nepatenkinta užsakove! – Kostiumėlis, kurį man pasiuvai, yra per siauras! – piktinasi mama Begemotė.

Ir tikrai – švarkelis neužsisega! „Esu tikra, kad pamatavau teisingai... – mąsto Geltonoji fėja. – Neabejoju, kol siuvau, ši smaližė pasivaišino keliais tortais per daug ir dar labiau sustorėjo!“

– Nereikia jaudintis! – sako ji savo klientei. – Aš juk fėja, ar ne?

Išsitraukusi burtų lazdele akimirksniu praplatina švarkelį. Bet Begemotė vis tiek nepatenkinta.

– Jei jau turėjai griebtis magijos, tai galėjai padaryti mane keliais kilogramais liesesnę, o ne platinti švarkelį! Na, gerai, pažadu, kad kitą tortą padovanosiu tau, o ne sušlemšiu pati!

Moliūgas mano!

– **P**one teisėjau, šis moliūgas priklauso man, nes aš jį pasėjau! – teisėjui Jūrų Vėpliui pareiškia nykštukas Kruopiukas, įrėmęs rankas į šonus.

– Netiesa! Moliūgas mano, nes pasėtas mano darže! Jei daržas mano, tai ir moliūgas mano! – prieštarauja nykštukas Vyšniukas.

– Mano! – atkerta nykštukas Kruopiukas.

– Ne, mano! – nenusileidžia nykštukas Vyšniukas.

Du nykštukai ginčijasi toliau ir vis labiau karščiuojasi!

– Pakaks! – rikteli teisėjas kaukštelėdamas plaktuku. – Štai mano sprendimas: moliūgas priklauso man kaip užmokestis už laiką, kurį per jus sugaišau! Bet jei liausitės ginčytis, pakviesiu jus abu į savo namus ir kartu suvalgysime moliūgą! Taip moliūgas nebebus jūsų ar mano, bet taps mūsų!

